

Justitiedepartementet
Enheten för processrätt och domstolsfrågor
103 33 Stockholm

Yttrande över departementspromemorian En snabbare lagföring - försöksprojekt med ett snabbförfarande i brottmål (Ds 2017:36)

Utredningen har föreslagit olika åtgärder som förväntas leda till en snabbare lagföring av vanliga mängdbrott inom ramen för ett försöksprojekt.

Åklagarmyndigheten delar uppfattningen att det är viktigt att utredningen och lagföringen av brottmål sker så snabbt som möjligt och att det finns anledning till att förkorta handläggningstiderna i brottmål. Ett snabbförfarande i brottmål bör därför införas på försök.

De förslag som framförs i utredningen förutsätter att de involverade myndigheterna på olika sätt anpassar sin respektive verksamhet efter de i vissa delar ganska så ingripande förändringar som föreslås och dessutom förutsätter de en nära samverkan mellan de rättsvårdande myndigheterna däribland mellan polis och åklagare. Åklagarmyndigheten gör bedömningen att vissa av de förslagna åtgärderna såsom t.ex. att åklagare i utökad omfattning ska ge stöd åt polisen eller kontaktas för att fullmakt för strafföreläggande ska kunna utfärdas kommer att medföra en ökad belastning på Åklagarmyndigheten inte minst under jourtid och också att vissa gränsdragningsproblem kan komma att uppstå när det gäller förundersökningsledarskapet.

Nedan följer i övrigt Åklagarmyndighetens kommentarer i för Åklagarmyndigheten relevanta delar.

4.1 Inledning

I promemorian har förslagits att ett snabbförfarande i brottmål, som omfattar hela rättskedjan hos bl.a. polis, åklagare, domstol och kriminalvård, ska införas på försök.

Åklagarmyndigheten tillstyrker förslaget.

Förslaget om ett snabbförfarande i brottmål torde ligga väl i linje med den strävan som finns inom rättsväsendet mot att förkorta utrednings- och lagföringstiderna i brottmål. Förslagets inriktning mot tidiga åtgärder i utredningen och samordning mellan myndigheterna inom rättskedjan kommer troligtvis bidra bl.a. till att lagföringen blir effektivare och tillika mer förutsägbar för den enskilde. Att utgångspunkten ska vara att det ska röra sig om brott där polisen redan från början kan vidta vissa utredningsåtgärder och har personlig kontakt med den enskilde är därför positivt även med beaktande av att många brottsutredningar kommer att exkluderas från snabbförfarandet med hänsyn till att de initierats på annat sätt, t.ex. genom polisanmälan per telefon. Åklagarmyndigheten delar uppfattningen att snabbförfarandet i första hand, för att få någon verklig effekt, bör omfatta de brottsutredningar som kan slutföras direkt på brottsplatsen eller som kan slutföras kort tid efter att brottet upptäcktes och att det alltså ska röra brottsutredningar av okomplicerad natur.

För åklagarmyndighetens vidkommande är det angeläget att det vid inlottning av ärenden till åklagare införs någon typ av märkning/flaggning för de ärenden som går i snabbspåret så att dessa ärenden verkligen hanteras på det skyndsamma sätt som föreslås.

4.3.2 Arbetsmodellen i "Brå-lean" ska användas i snabbförfarandet

Av promemorian framgår att så många komponenter som möjligt från projektet "Brå-lean" bör ingå snabbförfarandet samt att fokus ska ligga på omedelbara utredningsåtgärder och aktiv och tillgänglig förundersökningsledning. Vidare framgår att den operativa förundersökningsledningen ska bestå av polisiära förundersökningsledare som ska få stöd och återkoppling av åklagare.

Åklagarmyndigheten instämmer i att omedelbara utredningsåtgärder med aktiv förundersökningsledning förmodligen är en framgångsfaktor i ett snabbförfarande men saknar en tydlig beskrivning på vilket sätt polisiära förundersökningsledare ska få stöd och återkoppling av åklagare. Risken finns att en sådan ordning medför att förundersökningsledarskapet blir oklart och att frågor om vem som har fattat ett visst beslut kan uppstå. Det bör således konkretiseras om avsikten är att åklagare även ska komma att ta ansvar för förundersökningsledning i polisledda förundersökningar. Om avsikten endast är att samverka så bör det tydliggöras.

Tillika sker många polisingripanden utanför kontorstid vilket innebär en risk för att Åklagarmyndighetens jouråklagare kommer att belastas med samtal från poliser som gör ingripanden eller polisiära förundersökningsledare som vill ha stöd och råd i mängdbrottsärenden. Åklagarmyndighetens resurser är i nuläget inte anpassade för en sådan situation.

4.3.6 Tidig bokning av tid för huvudförhandling

Av promemorian framgår att det redan vid utredningens inledning ska vara möjligt att bestämma en tidpunkt för den kommande huvudförhandlingen.

En dylik ordning kommer säkerligen öka förutsebarheten i processen för den enskilde men skulle också av den enskilde kunna uppfattas som att polisen föregriper en åklagarprövning i åtalsfrågan. Tillika kommer förmodligen en del av brottsutredningarna inte att leda till att åtal väcks eftersom åklagare istället väljer att t.ex. utfärda strafföreläggande eller att underlåta åtal. Tidpunkten för huvudförhandlingen kommer då att bli överflödigt och kanske närmast en administrativ belastning. De okomplicerade brottsutredningar som sannolikt kommer bli föremål för det förenklade förfarandet är förmodligen av sådant slag att de kan hanteras genom utfärdande av strafföreläggande.

När det gäller sessionsplaneringen vid tingsrätten bör ordningen vara att tingsrätten i förväg tillhandahåller ett antal förhandlingsdagar som kan viggas åt sådana mål som delges genom tillgänglighetsdelgivning. Det är då av vikt att sådana dagar blir väl planerade och att det inte är hål i sessionsschemat. Det finns emellertid en problematik i detta då det rimligtvis är den polisiära förundersökningsledaren som tillhandahåller de ingripande poliserna information om vilken tid de ska säga till personerna på platsen. Det innebär att det är den polisiära förundersökningsledaren som får göra bedömningen av hur lång tid förhandlingen tar. Detta är tämligen svårt eftersom förundersökningsledarna helt saknar förhandlingsvana. Detta kan möjligen lösas med att man säger att huvudförhandlingen blir en viss dag, eller möjligtvis förmiddag/eftermiddag en viss dag. Problemet med det är att förhörspersoner då också får leva i ovisshet angående exakt tid fram tills mycket kort tid innan huvudförhandlingen. Det är av vikt att reglerna utformas på ett sådant sätt att domstolarna kan vara med och påverka hur de vill att kallelserna ska ske.

4.4 Urval av mål och ärenden i snabbförfarandet

Bedömningen har gjorts i promemorian att enklare mängdbrott ska ingå i snabbförfarandet. Exempel på sådana brott har lämnats men det har tydliggjorts att det är polisutredningens karaktär som ska vara avgörande för om brottet ska handläggas i snabbförfarandet. Vidare har angetts att en utgångspunkt ska vara att polisutredningen ska vara färdigställd omedelbart eller senast inom tre veckor från brottet.

Åklagarmyndigheten delar bedömningen och är av uppfattningen att de enklaste trafikbrotten ej bör ingå i försöksprojektet men att de brottstyper som i övrigt kan bli aktuella att handläggas inom ramen för snabbförfarandet får fastställas under projektets gång.

Vidare framgår av promemorian att bedömningen görs att brottsutredningar mot misstänkta personer under 18 år inledningsvis inte ska ingå i snabbförfarandet samt att det ska vara möjligt att i det enskilda fallet bryta ur ärendet ur snabbförfarandet eller förlänga tidsmålet för lagföring.

Åklagarmyndigheten delar dessa bedömningar.

4.5 Tidsmodeller i snabbförfarandet

I promemorian har angetts att mängdbrott av enklare slag ska handläggas med två olika tidsfrister för lagföring och att utgångspunkten ska vara att huvudförhandling ska hållas inom två respektive sex veckor från brottet.

Åklagarmyndigheten delar uppfattningen och, förutsatt att de brottsutredningar som redovisas till åklagarkamrarna är fullständiga, så bedömer Åklagarmyndigheten att föreslagna tidsfrister för åklagarnas vidkommande kommer att kunna hållas.

4.6 Utbyggnad av snabbförfarandet i flera etapper

I promemorian har bedömningen gjorts att försöksverksamheten bör göras i flera etapper.

Åklagarmyndigheten delar bedömningen att försöksverksamheten bör göras etappvis med successiv uppföljning av projektet.

4.7.4 Behovet av tillgängliga och kompetenta polisiära förundersökningsledare och utbildningsinsatser för polispersonal

Bedömningen har gjorts i promemorian att polismyndigheten bör genomföra vissa utbildningsinsatser för personal inom Polismyndigheten. Vidare bedöms att Åklagarmyndigheten bör utse särskilda åklagare att stödja de polisiära förundersökningsledarna i det dagliga arbetet och också bistå Polismyndigheten med utbildningsinsatser inför och under projektets gång.

Åklagarmyndigheten delar bedömningen att ett framgångsrikt försöksprojekt, framför allt för Polismyndigheten, kommer att kräva ett förberedelsearbete både vad gäller organisation och arbete. Åklagarmyndigheten ställer sig däremot frågande till vad som närmare avses med att myndigheten bör utse särskilda åklagare att stödja de polisiära förundersökningsledarna i det dagliga arbetet. Det borde vara en fråga för varje myndighet att avgöra på vilket sätt man avser att avsätta resurser i försöksprojektet. Åklagarmyndigheten vill även göra en reservation vad avser att Åklagarmyndigheten ska bistå Polismyndigheten med utbildningsinsatser eftersom det redan idag genomförs resurskrävande utbildningsinsatser hos Polismyndigheten.

5.2 Underrättelse av slutförd förundersökning ska i högre utsträckning kunna ske utan krav på delgivning

I promemorian har föreslagits att kravet på delgivning av en underrättelse enligt 23 kap 18 a § RB inte ska gälla i fall där det för brottet är föreskrivet fängelse i upp till tre år och att kravet på delgivning av underrättelsen bör kvarstå i övriga fall. Vidare föreslås att den misstänkte bör erbjudas möjlighet att få del av underrättelsen på elektronisk väg i stället för med post och att den misstänkte i inledningen av polisutredningen bör få information om formen för den kommande slutunderrättelsen.

Åklagarmyndigheten tillstyrker förslaget.

Slutdelgivningen fyller en viktig funktion ur rättssäkerhetssynpunkt. De delgivningssätt som är tillämpliga i dagsläget kan dock, som framgår av utredningen, medföra vissa problem i förhållande till den målsättning om två veckor från polisingripande till lagföring som utredningen förespråkar. Förenklad delgivning kommer innebära en fördröjning av handläggningstiden i en brottsutredning och även övriga delgivningsformer har vissa i promemorian redovisade brister. Som framgår av promemorian kan en ordning där kravet på delgivning tas bort för ytterligare brott medföra en ökad risk för att den misstänkte inte får del av underrättelsen och berövas sin rätt att begära komplettering av utredningen. Men som även framhålls innebär en ordning med förenklad delgivning att en sådan risk förekommer redan idag och den misstänkte kommer därutöver, vilket framhävs i promemorian, ha möjlighet att

begära komplettering av utredningen jämlikt 23 kap 19 § RB.

Åklagarmyndigheten instämmer i att det ur rättssäkerhetssynpunkt är godtagbart att underrättelse kan ske utan krav på delgivning för de brott som kommer att omfattas av försöksprojektet med hänsyn till att det rör brott med relativt lågt straffvärde av förhållandevis okomplicerad natur, att det inte lär bli aktuellt att vidta annat än ett begränsat antal utredningsåtgärder inom ramen för dessa okomplicerade brottsutredningar och att den misstänkte, enligt vad som förslagits, i ett tidigt skede ska informeras om när åtal kommer att väckas och huvudförhandlingen är tänkt att hållas och därmed kommer få en förutsebar process som kommer att vara avslutad inom en kort, överskådlig tid.

Åklagarmyndigheten instämmer även i att den misstänkte, i de fall då det inte blir aktuellt med en formell delgivning, ska erbjudas möjlighet att få en underrättelse på elektronisk väg i stället för per post.

Av rättssäkerhetsskäl bör, som föreslås, den misstänkte i brottsutredningens inledning, på lämpligt sätt, få skriftlig information om det väsentliga innehållet i de bestämmelser som gäller för snabbförfarandet och om att slutunderrättelse sker utan krav på delgivning.

5.3 Bibehållen möjlighet till strafföreläggande som alternativ till lagföring i domstol

I promemorian har föreslagits att man i snabbförfarandet tar bort förbudet i 3 § strafföreläggandekungörelsen (1970:60) mot att en polisman eller annan som håller förhör med den misstänkte inte får föreslå denne att utfärda en fullmakt som avses i 48 kap 10 § RB utan att det finns särskild anledning att anta att saken inte eller bara med svårighet kan avgöras genom strafföreläggande om fullmakt inte utfärdas. Dock föreslås att kravet på att den misstänkte ska ha erkänt brottet ska vara kvar.

Vidare har föreslagits att i fall där en fullmakt för godkännande av strafföreläggande har utfärdats, den misstänktes möjlighet att få del av information i ärendet bör stärkas vilket kan ske genom att en underrättelse om att lagföringsprocessen är avslutad skickas till den misstänkte, t.ex. på elektronisk väg.

Åklagarmyndigheten tillstyrker förslagen.

Åklagarmyndigheten vill framhålla vikten av en bibehållen möjlighet att använda strafföreläggandesystemet när det föreligger förutsättningar för det men instämmer i att en ordning med strafföreläggande i dess nuvarande utformning riskerar att skapa långa ställtider i snabbförfarandet och att det därför finns en risk för att strafföreläggande inte skulle komma att användas i försöksprojektet trots att förutsättningar för detta föreligger. Den föreslagna möjligheten att i utökad omfattning utfärda fullmakt för godkännande av

strafföreläggande synes härvid väl avvägd under förutsättning att den misstänkte erkänner. Av rättssäkerhetsskäl bör, som förslås, en underrättelse skickas till den misstänkte om att lagföringsprocessen är avslutad.

I promemorian anges att det förutsätts att den enskilde polismannen innan fullmakt utfärdas ska ha kontakt med polisiär förundersökningsledare, åklagare eller annan förman som kan bistå polismannen med att utreda om det finns förutsättningar i det enskilda fallet att utfärda strafföreläggande. Åklagarmyndigheten ställer sig tveksam till det lämpliga i att åklagare kontaktas i ett skede då förundersökningen ska vara polisledd eftersom det kan leda till diskussioner kring förundersökningsledarskapet och även skulle kunna påverka Åklagarmyndighetens jourverksamhet och resurser i övrigt. Det mest lämpliga torde istället vara att den enskilde polismannen i första hand vänder sig till en polisiär förundersökningsledare eller annan förman inom polisen.

5.4 Ett anpassat arbetssätt för brottsutredning

Bedömningen har gjorts i promemorian att användandet av förenklad delgivning enligt 23 kap 22 § RB och förundersökningsanteckningar enligt 23 kap 21 § fjärde stycket RB bör tillämpas i snabbförfarandet i större utsträckning än vad som göra idag.

Åklagarmyndigheten delar bedömningen.

5.5 Brottsamordning inom Polisen och åklagarväsendet

Av promemorian framgår att bedömningen har gjorts att en brottsutredning i snabbförfarandet inte bör samordnas med andra brottsutredningar eller brottsmisstankar om det innebär att lagföringen fördröjs.

Åklagarmyndigheten delar bedömningen.

Samordning av brottsutredningar är i många fall ett effektivt sätt att hantera en misstänkts brottslighet bl.a. med hänsyn till reglerna om förundersökningsbegränsning och åtalsunderlåtelse och tillika ofta av fördel för den misstänkte då denne vid samordning får en gemensam påföljd för den samlade brottsligheten. Åklagarmyndigheten inser dock att en sådan ordning kan begränsa möjligheten till en snabb lagföring och instämmer därför i att brottsutredningar i snabbförfarandet bör handläggas för sig i de fall då samordning leder till fördröjd lagföring. Eventuella negativa konsekvenser för den misstänkte torde bli begränsade med hänsyn till bestämmelserna i 34 kap. brottsbalken.

5.6 Analysbesked och utlåtanden

Bedömningen har gjorts att NFC och Rättsmedicinalverket i snabbförfarandet bör kunna tillhandahålla analysbesked och utlåtanden på ett snabbare sätt än vad som normalt sker idag.

Åklagarmyndigheten delar bedömningen men vill framhålla vikten av att analysbesked och utlåtanden i andra brottsutredningar med högre straffvärde inte riskerar att fördröjas i anledning av hanteringen inom ramen för snabbförfarandet.

5.7 Enskilt anspråk

I promemorian har bedömningen gjorts att brott som ligger till grund för enskilt anspråk också bör kunna omfattas av snabbförfarandet under förutsättning att det bedöms lämpligt.

Åklagarmyndigheten delar bedömningen men menar att det, med undantag för i de fall som det enskilda anspråket rör t.ex. gods som tillgripits i en butik, torde vara mycket svårt för en målsägande att kunna precisera ett skadeståndsyrkande i det inledande skedet av en brottsutredning. Som det förstås finns det dock en möjlighet att i dessa fall undanta ett ärende från snabbförfarandet.

6.4 Ett nytt delgivningssätt – tillgänglighetsdelgivning

Ett förslag har lämnats om att ett nytt delgivningssätt – tillgänglighetsdelgivning – ska införas på försök i snabbförfarandet. En tilltalad i brottmål i tingsrätt ska därvid kunna delges stämning och andra handlingar i brottmål genom tillgänglighetsdelgivning om han eller hon i samband med utredning av brottet har delgetts information om att sådan delgivning kan komma att användas i brottmålet och blivit underrättad om tid och plats där handlingarna hålls tillgängliga. Delgivning anses ha skett när handlingen på utsatt tid och plats har hållits tillgänglig. Vidare har föreslagits att det ska vara möjligt att också delge en handling från ett annat åtal vid samma tingsrätt med tillgänglighetsdelgivning om åtalet i snabbförfarandet handläggs tillsammans med det andra åtalet. Det har även föreslagits att tingsrätten ska ha en skyldighet att skicka handlingarna till den tilltalade vilket även ska kunna ske på elektronisk väg. Dessutom har föreslagits att en tilltalad som behöver ta sig till tingsrätten för att hämta en handling i vissa fall ska ha möjlighet att få ersättning för sin inställelse.

Åklagarmyndigheten tillstyrker förslagen.

Att en misstänkt under ett tidigt skede får reda på tidpunkten för en huvudförhandling och vid vilken tidpunkt som åtalet och övriga delgivningshandlingar kommer att finnas tillgängliga torde, som nämns i promemorian, öka förutsebarheten i domstolsprocessen för den tilltalade. Det är positivt att den nya formen av delgivning förväntas ge möjlighet att delge personer som inte vill bli delgivna och också att det troligen blir lättare för personer att få del av handlingarna eftersom domstolarna blir skyldiga att inte bara tillgängliggöra handlingarna utan också att skicka dem till den enskilde. Risken finns dock även i denna delen att en dylik ordning av den enskilde skulle kunna uppfattas som att polisen föregriper en åklagarprövning i åtalsfrågan. Eftersom en förutsättning för att delgivning ska anses ha skett är att dagen och tidpunkten för tillgängliggörandet av handlingen sammanfaller med den information som den tilltalade har fått, finns också risken för att delgivningen inte blir giltig när det förekommer diskrepans dem emellan. Sistnämnda risk kan möjligtvis minimeras om man anpassar den skriftliga informationen till den enskilde i enlighet med vad som framgår av promemorian t.ex. genom att en förtryckt tidpunkt anges.

En annan aspekt är den olägenhet som kan drabba en enskild i samband med att handlingar ska hämtas på tingsrätten vid angiven tid och plats t.ex. om den enskilde inställer sig vid tingsrätten i syfte att hämta handlingarna och dessa då av någon anledning ej finns tillgängliga. Det är givetvis viktigt att den misstänkte så fort som möjligt får information om den angivna tidpunkten för tillgänglighetsdelgivning inte kan hållas till undvikande av dylika olägenheter för den enskilde. Det är dock positivt att tingsrätten ska ha en skyldighet att skicka handlingarna till den tilltalade och att detta även ska kunna ske på elektronisk väg till undvikande att de tilltalade ska behöva inställa sig vid tingsrätten för att ta del av delgivningshandlingarna. Det är även positivt att det finns en viss rätt till ersättning för inställelse på tingsrätten för att ta del av handlingar för de som saknar praktiska möjligheter att ta emot dessa handlingar per post eller på elektronisk väg.

I promemorian nämns att delgivningsformen inte ska få användas om det är olämpligt med hänsyn till omständigheterna i delgivningsärendet t.ex. att den misstänkte på grund av berusning inte kan förväntas förstå vad som krävs av honom eller henne. Av promemorian framgår vidare att det i många fall bör kunna anses lämpligt med tillgänglighetsdelgivning även i förhållande till en berusad person eftersom den skriftliga informationen ska vara uttömmande. Åklagarmyndigheten delar bedömningen och vill framhålla vikten av att de ingripande poliserna från början gör en bedömning av och dokumenterar de faktorer som skulle kunna påverka bedömningen av den misstänktes förmåga att ta till sig information eller att höras t.ex. på grund av berusning.

Som nämns i promemorian förutsätter tillgänglighetsdelgivningen att utredningen kan färdigställas och åtal väckas inom den angivna delgivningstidpunkten då tillgängliggörandet ska ske. Med hänsyn till att olika faktorer kan bidra till att tidsfristen inte kan hållas, instämmer Åklagarmyndigheten i uppfattningen att den misstänkte, i syfte att möjliggöra en effektiv delgivning, bör underrättas om att förenklad delgivning kan komma att användas för det fall tillgänglighetsdelgivningen av någon orsak inte blir aktuell att tillämpa.

7.3 Personutredning

I promemorian har föreslagits att kriminalvården bör färdigställa ett yttrande i snabbförfarandet inom den tid som tingsrätten eller åklagaren bestämmer och att kravet i 1 § andra stycket förordningen (1992:289) om särskild personutredning i brottmål, m.m. om att tingsrätten eller åklagaren ska samråda med Kriminalvården enbart av det skälet att yttrandet ska lämnas inom kortare tid än en månad bör tas bort.

Åklagarmyndigheten tillstyrker förslaget.

Av promemorian framgår att en preliminär bedömning av behovet av en personutredning ska göras redan på platsen för ingripandet, varefter en preliminär tid för möte hos Frivården bokas in omedelbart. Vidare framgår att vissa tider bör finnas tillgängliga i förväg hos Frivården, vilka ska kunna bokas in av förundersökningsledaren. Tillika framgår att åklagare bör fatta beslutet om att ett dylikt yttrande ska inhämtas så snart som möjligt och att denna frågan kan underställas åklagare utan att åklagaren nödvändigtvis behöver vara förundersökningsledare för den aktuella förundersökningen.

Åklagarmyndigheten instämmer i vikten av att Kriminalvården kan färdigställa personutredningar inom kort tid inom ramen för snabbförfarandet men ställer sig tveksam till ordningen med att åklagare ska inhämta personutredningar i polisleda förundersökningar. Nämnda ordning kommer sannolikt medföra en hel del administration för Åklagarmyndigheten och riskerar också att bli en resursfråga. Ärendet måste förmodligen lottas in till Åklagarmyndigheten om en personutredning ska kunna inhämtas varefter förundersökningen ska återlottas till polisen. Det är svårt att från Åklagarmyndighetens perspektiv se vinsten med att involvera en åklagare i denna hantering.

Möjligtvis skulle man kunna överväga att istället anförtro de polisiära förundersökningsledarna beslutet att inhämta personutredningar i de berörda fallen. Övervägandet är i många fall tämligen okomplicerat och om det inte finns böter i straffskalan är det, om inte vederbörande har dömts i närtid till fängelse för likartad brottslighet, en ganska stark presumtion för personutredning. Med tanke på vilka brottstyper som är aktuella är det i

praktiken bedömningen skadegörelse/ringa skadegörelse som kan vålla problem i detta avseende, eftersom lagen är så ny och ingen vidare praxis finns kring gränsdragningen dem emellan. Den svåra bedömningen som kan behöva göras är om det föreligger flera bötesbrott som tillsammans når upp på fängelsenivå vilket förmodligen kommer att bli ett relativt ovanligt scenario med tanke på hur korta genomströmningstiderna är tänkta att vara i rättskedjan. En ordning som innebär att polisen ska besluta om inhämtning av personutredning innebär dock att det krävs en ändring av 2 § lag (1991:2041) om särskild personutredning i brottmål, m.m.

7.5.1. Elektronisk kommunikation till enskilda

Bedömningen har gjorts att myndigheter och domstolar som tillämpar snabbförfarandet i så stor utsträckning som möjligt bör skicka handlingar till enskilda på elektronisk väg, t.ex. med e-post.

Åklagarmyndigheten delar bedömningen och instämmer i att aktörerna i rättskedjan bör sträva efter att utveckla elektroniska brevlådor i förhållande till enskilda aktörer. Beaktas bör vid elektronisk kommunikation till enskilda bl.a. Datainspektionens hållning när det gäller frågan om spridande av personuppgifter i elektronisk form och övervägningar bör därför göras beträffande vilka konflikter som kan uppstå i förhållande till personuppgiftslagen.

7.5.2 Dokumentation av kontaktuppgifter till enskilda

Bedömningen har även gjorts att kontaktuppgifter till potentiella förhörspersoner bör dokumenteras med större tillförlitlighet för att säkerställa delgivning av kallelse till domstol däribland mobiltelefonnummer och e-postadress.

Åklagarmyndigheten delar bedömningen och är av uppfattningen att det är av största vikt för att få till stånd en effektiv lagföring att det går att få tag i de personer som ska höras under en rättegång. En ordentlig dokumentation av kontaktuppgifter till förhörspersoner, inklusive poliser som ska höras som vittnen, är en förutsättning för detta.

7.5.3 Användande av videolänk

Av promemorian framgår att bedömningen har gjorts att polispersonal i yttre tjänst i större utsträckning med befintlig teknik bör kunna inställa sig för förhör i domstol genom videolänk från Polismyndighetens lokaler eller andra platser.

Åklagarmyndigheten delar bedömningen. Videokonferens får i många fall med dagens teknik anses utgöra en fullgod form för bevisupptagning och en utökad möjlighet för poliser i yttre tjänst att inställa sig till förhör på detta sätt kommer säkerligen underlätta på många sätt för de poliser som regelbundet ska avlägga vittnesmål inför domstol. En utökad möjlighet till användning av videokonferens förespråkas även i betänkandet Stärkt ordning och säkerhet i domstol SOU 2017:46. Av denna utredning framgår även att kvaliteten på ljud- och bildöverföringar upplevs som så god att bevisningen som lagts fram på det sättet i princip, enligt domare, kan värderas lika bra som om personen hade hörts i rättssalen.

Detta yttrande har beslutats av riksåklagaren Anders Perklev efter föredragning av kammaråklagaren Anna Edebalk. I den slutliga handläggningen av ärendet har också överåklagaren Mats Svensson deltagit.

Anders Perklev

Anna Edebalk

Kopia till

Biblioteket, rättsavdelningen
Fria Sohrabi, verksledningen